

Εἶπε, καὶ πίπτει κάτωχρος, νεκρὸς πρὸ τῶν πο-
δῶν μας
Καὶ ἄφησεν εἰς δάκρυα μεσστὸν τὸν ὀφθαλμὸν μας.
Ἀθῶος ἦσο, Παῦλε μου, καὶ δυστυχὴς ἐξίσου
Νῦν πέτα χάρου μετ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ Παραδείσου
Ποτὲ τὴν Πολυξένην σου, πετὲ σου δὲν ἠρήθης
Καὶ τὸ νερὸν δὲν ἔπιες, ὡς σ' ἔγραψε τῆς Λήθης.
Δημ. Γ. Καρύκης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΣΕΡΡΑΣ.

Ὁ Ἱερώνυμος Σέρρας ἐγενήθη ἐν Γενούῃ τὸ ἐ-
τος 1761 ἐξ οἰκογενείας ἀρχαιοτάτης καὶ τὰ
πρῶτα φερούσης ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Θέλων δὲ ὁ
πατὴρ νὰ δώσῃ αὐτῷ ἀγωγὴν καὶ παιδείαν ἀξίαν
τοῦ μεγαλείου τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς εὐφυΐ-
ας ἣν ἐν τῷ παιδί διέωρα, εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ
Θρησκευτικὸν Λύκειον τῆς Βιέννης. — Περαιώσας τὰς
σπουδὰς αὐτοῦ ἐπεσκέφθη τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν
Γαλλίαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα θερμὸς τὸ
πνεῦμα καὶ πλήρης τὸν νοῦν ἀρχαίων παραδειγ-
μάτων, ἐφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ αὐ-
τὴν εἰς τοὺς χρυσοὺς ἐκείνους τῆς ἀρχαίας Ἑλ-
λάδος καὶ Ῥώμης αἰῶνας, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνα-
γεννηθῶσιν οἱ τοῦ Πλουτάρχου διάσημοι ἄνδρες,
νὰ ἀναλάβῃ ἡ φιλοπατρία ἐκείνη, καὶ μετ' ἐνθου-
σιασμοῦ ἀφίθη εἰς τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὴν ὁρ-
μήν. Ἀλλ' ἐπέσθη ὅτι οἱ χρόνοι ἐκείνοι τῆς Ῥώ-
μης καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχον παρέλθει ἀνεπιστρεπτεῖ.
Τὴν Ἰταλίαν ἐχώριζον τὰ ἐσωτερικὰ πάθη καὶ
κατέββαλλεν ἡ ξένη ῥαδιουργία.

Μεγάλων τιμῶν καὶ ὑψηλῶν δημοσίων λειτουρ-
γιῶν ἀξιώθεις ὁ Σέρρας, προὔτιμῃσεν ὁμῶς πάντων
τούτων τὴν γαλήνην τοῦ ιδιωτικοῦ βίου καὶ ἀπο-
συρθεὶς τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἐδόθη εἰς πε-
ριήγησιν τῆς Ἰταλίας, διέτριψεν εἰς τὰς ἐπισημο-
τέρας πόλεις αὐτῆς καὶ ἰδίως εἰς Τοσκάναν, ἔνθα
συνῆψε σχέσεις φιλικωτάτας μετὰ τῶν ἐξοχωτέ-
ρων ἀνδρῶν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν
ἐτιμήθη διὰ τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ Ἀγ. Μαυρικίου
καὶ ἐκεῖ συνέγραψε τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην τῆς πα-
τρίδος αὐτοῦ ἱστορίαν, ἥτις παρέσχεν αὐτῷ δόξαν
καὶ τιμὴν ὑπὲρ ποτε μεγίστην, καὶ ἐν ᾗ διαλάμπει
ἡ ἐξοχος εὐφυΐα καὶ παιδεία τοῦ ἀνδρός.

Βίον φιλοσόφου καὶ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότη-
τος βιώσας, ὁ Ἱερώνυμος Σέρρας ἀπέθανεν εἰς ἡλι-
κίαν ἐτῶν ἐβδομήκοντα ἕξ, μέγα μὲν ὄνομα, μέ-
γα δὲ πένθος ἀφείς τῇ πατρίδι.

* * *

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Δυστύχημα ὅτι δὲν μ' ἐννοοῦν.

Ἀπείρους ἔχει ὁ φιλολογικὸς κόσμος τοὺς ἀτυ-
χοῦντας, τινὰς δὲ μάλιστα τὸ πλῆθος δὲν τοὺς ἐν-
νοεῖ.

Δὲν ἐννοεῖ τὸν δὴ λεγόμενον ποιητὴν, τὸν
μυθιστοριογράφον, τὸν τραγωδοποιὸν καὶ τὸν ἐφη-
μεριδογράφον.

Εἶσαι, λόγου χάριν, ποιητής, δηλαδὴ στερεῖσαι
ὀρθῆς κρίσεως, ἀλλ' εὐρίσκεις τὰς ὁμοιοκαταλη-
ξίας σου ἀξίολογα, θεωρεῖς τοὺς ἐκκαιδεκασυλλά-
βους σου ὡς ἀριστουργήματα, γράφεις τριακοσίους
στίχους τὴν ὥραν καὶ δεξιάζεσαι δημοσιεύων αὐ-
τούς. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἐφημερίδες διασαλπίζουν εἰς τὸ
ὄνομά σου καὶ καταχωροῦσι τεμάχια τοῦ ἀριστουρ-
γήματός σου. Ἀλλ' οὐαί! ὁ ἀναγνώστης σὲ κρα-
τεῖ ἤδη εἰς χεῖρας, σὲ ἐξετάζει, κινεῖ τὴν κε-
φαλὴν, ἀποκοιμίζεται. Ἡ ἀπόφασίς σου ἀπηγ-
γέλθη.

Τί πρέπει ἄρα νὰ πράξῃς; νὰ ἐκκαλέσῃς τὴν
ἀπόφασιν; εἶναι ἀνέκκλητος· νὰ κρεμασθῇς; συρ-
μὸς ἀπρηχαιωμένος· νὰ βιβθῇς εἰς τὴν θάλασσαν;
ἀνοησία· νὰ φαρμακωθῇς; γελοῖον· νὰ ἀποθάνῃς
ἀπὸ ἀσφυξίας; μικροπρέπεια, ἄλλως τε καὶ σὺ
θάπτεσαι καὶ ἡ ποίησίς σου, μετὰ δὲ εἴκοσι τες-
σάρων ὥρων παρέλευσιν οὔτε λόγος δὲν γίνε-
σαι πλέον. Ἀλλὰ σὺ, ἀντὶ νὰ ἀφεθῇς εἰς τὴν
ἀπελπισίαν σου, ἀντὶ νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς δό-
ξης σου, ὑψόνεις ὑπερηφάνως τὸ μέτωπον, μεγα-
λώνεις τὸ σῶμά σου, στέφεσαι μόνος μὲ δάφνην,
καὶ ἐξογκούμενος καὶ φυσῶν, ἐπιφωνεῖς μὲ χα-
ριτωμένην ἀφέλειαν.

Δὲν μὲ ἐννοοῦν, ὁ αἰὼν μὲ ἠδίκησε!

Πόσους ἐγνώρισα, καὶ πόσους ἴσως τοῦ λοι-

που θὰ γνωρίσω οὕτωςαι παρηγορούμενους!

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερος Καπαδόκης μυθιστοριογράφος, ἀληθῆς φιλολογίας πανώλης, δολοφόνος ἡθῶν, διαστροφεὺς ὀρθοῦ λόγου, ἰδοὺ τι ἀποκρίνεται εἰς τὸν ἐρωτῶντα φίλον· οὔτε πέντε σώματα δὲν ἐπώλησα, τὸ κοινὸν δὲν με ἐνόησε!

Ὁ λόγος οὗτος εἶναι πολλάκις ὀχύρωμα κατὰ τῆς κοινῆς γνώμης ἀπόρθητον, διότι ὁ ἀτυχῶν δὲν ἐτρελλάθη νὰ εἰπῇ ὅτι ἔγραψεν ἀνοησίας, ἀλλ' ἐπιφωνεῖ μὲ ὑπερηφάνειαν,

Δὲν με ἐνόησαν, δὲν με ἐνόησαν!

Ἰδοὺ ἡ πρόφασις τοῦ παρηγοροῦντος ποιητοῦ, τοῦ πεπλανημένου μυθιστοριογράφου, τοῦ ἀξιοδακρύτου τραγωδοποιῦ, τοῦ ἀγραμμάτου δημοσιογράφου.

Θεὲ Δημητρίου! τίς αἰὼν εἶναι λοιπὸν ὁ ἰδικός μας; Αἰὼν βάρβαρος, σκοτεινὸς, ἀδικος· ὅπου διασπείρονται ἀνωφελῶς τὰ ἀριστουργήματα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐννοοῦσι τὴν φωνὴν τῶν ἐκλεκτῶν αἰῶν τυφλότατος, ὅστις δὲν βλέπει τὰς πτέρυγας τῶν ποιητῶν, ἐπιψαυούσας τὰ σύννεφα!

Στάσου νὰ ἰδῇς; — τοσοῦτον μικρὰ εἶναι τοῦ κοινοῦ ἡ ὀξύνοια ὅτι καὶ τὰ ἄρθρον μου τοῦτο κάνεις δὲν θὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Πολιορκία τῆς Ῥόδου.

Τὴν περίφημον πολιορκίαν τῆς Ῥόδου περιέγραψε κατὰ τὴν διακαῇ φαντασίαν αὐτοῦ ὁ Βερτότος· ἀλλ' αὕτη καὶ ἄνευ στολισμῶν παρεισάκτων ἀρκοῦντως ἦτο καθ' ἑαυτὴν δρχματικὴ καὶ ἀξιοθαύμαστος.

Οἱ ἱππῶται τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἱεροσολυμίτου, οἱ ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν σταυροφοριῶν κύριοι, τῆς νήσου γενόμενοι, ἀντέταξαν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν Τούρκων, οἵτινες, κυριεύσαντες τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἠπειλοῦν ἤδη τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον καὶ ἐζήτουν νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς αὐτὴν, δια τῆς Οὐγγαρίας μὲν εἰς τὰ ἀρκτικά, διὰ τῆς Μεσογείου δὲ εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη. Σολιμάνης δὲ ὁ Μέγας, ὕψωθεὶς εἰς τὸν ὀθωμανικὸν θρόνον, τὸ αὐτὸ ἔτος καθ' ὃ καὶ Κάρολος ὁ Ε' ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ, ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ τὸ βασιλικόν του στάδιον διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Ῥόδου, ὅπου Μωάμεθ ὁ Β' εἶχεν ἡττηθῇ, καὶ θῆεν αἱ χριστιανικαὶ γαλέραι, ἐξερχόμεναι ἀκαταπαύστως ἐβλαπτον τὸ ναυτικὸν καὶ ἠφάνιζον τὸ ἐμπόριον τῆς Τουρκίας. Γνωρίζων ὅμως ὅποιαν ἀντίστασιν ἐμελλε νὰ ἀπαντήσῃ, ἐξεκίνησε στρατιὰν ὑπεράριθμον καὶ οἷαν μόνον τότε οἱ δεσπότες τῆς Ἀσίας ἠδύναντο νὰ διαθέσωσι. Διὸ ἔδωκεν εἰς Μουσταφᾶν τὸν γαμβρόν του καὶ εἰς τὸν Πιριπασᾶν τὴν διοίκησιν στρατοῦ ἐκ διακοσίων χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ στόλου ἐκ τετρακοσίων νηῶν.

Οἱ δὲ ἱππῶται τῆς Ῥόδου δὲν ἦσαν πλείονες τῶν ἑξακοσίων, οὐδὲ εἶχον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πρω-

τεύουσης τῆς νήσου τῶν πλειοτέρους τῶν πεντακισχιλίων στρατιωτῶν. Ἀρχηγὸς τῶν γενναίων τούτων ἀνδρῶν ἐξελέχθη Γάλλος τις, ὀνομαζόμενος Βίλιερος Ἀδαμονησιώτης. Οὗτος ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἡγεμόνων κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, ἀλλ' ἡ Δύσις, εἰς μέγαν διχονοιῶν ἀναβρασμὸν εὕρισκομένη, ἠρνήθη πᾶσαν βοήθειαν καὶ οἱ ἱππῶται περιωρίστησαν οὕτως εἰς μόνας τὰς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις. Μόνη δὲ ἐπικουρία πεντακοσίων ἀνδρῶν ἐστάλη αὐτοῖς ἐκ Κρήτης καὶ μηχανικός τις, Ἰταλὸς μὲν τὴν καταγωγὴν, Μαρτινέγκος δὲ τὸ νομ, ὅστις διεβύνη μετὰ πολλῆς τῆς δεξιότητος τὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ φρουρίου ἐργασίας.

Οἱ ἱππῶται τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἶχον ὅμως νὰ πολεμήσωσιν ὄχι μόνον τὰς γιγαντιαίας τουρκικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ τὴν προδοσίαν τὴν εἰσδύσασαν εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν. Διότι ὁ ἀλαζὼν Ἀνδρέας Ἀμαράλος, ὁ μετὰ τὸν Βίλιερον Ἀδαμονησιώτην ἐπιλαχὼν κατὰ τὴν ἐκλογὴν, προσεβλήθη ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἀντίπαλον προτιμῆτως τῶν συναδέλφων του ἱπποτῶν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ. Διὸ συνδέσας μυστικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Σολιμάνου, διεβίβαζεν αὐτῷ πάντα τοῦ φρουρίου τὰ ἀπόκρυφα. Ἀλλ' ὅμως μ' ὅλον τὸ δυστύχημα τοῦτο, τόσην ἀντίστασιν ἀντέταξαν κατὰ τῶν πολιορκητῶν οἱ ἱππῶται καὶ τοσαύτην ἐδείξαν γενναιότητα, ὥστε οἱ Γεννίτσαροι ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ κυριεύσεως τοῦ φρουρίου, ὅπερ οἱ Τούρκοι ἄλλοτε εἶχον προσβάλει τόσον ἀνωφελῶς καὶ ὅπερ ἐθεωρήθη ἀπόρθητον διὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτοῦ ἀντίστασιν. Ἐγένετο λοιπὸν χρεῖα, αὐτὸς ὁ Σολιμάνης νὰ ἐξεγείρῃ τὸ θάρρος τῶν στρατευμάτων του διὰ τῆς παρουσίας του καὶ τοῦ τρόμου. Ἠπέλιπεν εἰς αὐτὰ ὅτι ἤθελε τὰ ἀποδεκατῆσαι καὶ ὅτι μόνον ἐπὶ τῶν ἐρεσιπῶν τῆς πόλεως ἤθελον τῷ χειρὶ γνώμης. Μετὰ νέας λοιπὸν μανίας ἤρχισε πάλιν ἡ προσβολή. Ἀλλ' εἰς διάστημα ἑξ μηνῶν ἡ ὑπεράσπισις τῆς πόλεως οὐδεμίαν ἄφρσεν εἰς τοὺς πολιορκοῦντας ἐλπίδα καὶ ἡ πολιορκία ἐμελλεν ἤδη καὶ δεύτερον νὰ διαλυθῇ, ὅτε ὁ Ἀμαράλος διὰ νέων προδοσιῶν ἐξήγειρε τὸ θάρρος αὐτῶν.

Ὁ προδότης ὅμως ἀνακαλύπτεται, εἰσάγεται εἰς δίκην καὶ ὑπερασπίζεται μέχρι τελευταίας στιγμῆς, ἀλλ' αἱ ἀποδείξεις ἦσαν περίτρανοι καὶ καταπειστικαί, διὸ καταδικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη. Ὁ δὲ Σολιμάνης, βεβαιωθείς περὶ προσεχοῦς ἐπιτυχίας, ἐδιπλασίασε τὴν ἐπιμονὴν του. Πλείονες τῶν τετρακισμυρίων Τούρκων εἶχον φονευθῇ ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἄλλους δὲ τόσους εἶχον φονεύσει οἱ μόχθοι καὶ αἱ ἀσθένειαι. Τὸ φρούριον εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδων σφαιρῶν καὶ δὲν ἦτο πλέον ἢ σωρὸς ἐρεσιπῶν. Πάντες σχεδὸν οἱ ἱππῶται εἶχον φονευθῇ, ἢ ἦσαν ἐν τῷ ἀποθανεῖν, ἢ ἦσαν ἀνίκανοι πρὸς μάχην· οἱ δὲ μένοντες οὔτε πυρίτιδα εἶχον πλέον οὔτε τροφήν. Καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὅμως ταύτῃ ἀνάγκῃ ὁ Ἀδαμονησιώτης ἤθελεν ἔτι νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ ταφῇ

ὕπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ τελευταίου τοῦ οὐχυρώματος μετὰ τοῦ τελευταίου τοῦ στρατιώτου. Ἀλλ' ὁ Σολιμάνης ὃν τόσον ἡρωϊκῇ ἀντίστασις ἐνέπλησε θαυμασμοῦ προέτεινε αὐτὸς προτάσεις εἰρήνης ἐντίμου, ἣν ὁ γενναῖος ἀρχηγὸς ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῇ ὑποκύψας εἰς τὰς δεήσεις τοῦ κλήρου καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τῷ 1522 ὑπέγραψε τῆς συνθήκης τοὺς ὅρους, καθ' οὓς ἐπετρέπετο μὲν αὐτῷ νὰ ἀναχωρήσῃ μεθ' ὅλων τῶν πλοίων τῶν ἐν τῷ λιμένι τῆς Ῥόδου, ἐκηρύσσετο δὲ ὅτι αἱ ἐκκλησίαι δὲν ἤθελον βεβηλωθῇ, ὅτι ἡ ἐξάσκησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἤθελε μείνει ἐλευθέρᾳ καὶ οἱ πολῖται ἐπὶ πενταετίαν ἀφορολόγητοι. Ὁ Σολιμάνης ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν ἀνταγωνιστὴν του, τὸν ἐπῆνεσε διὰ τὴν ἀνδρείαν του τὸν παρηγόρησε διὰ τὸ δυστύχημα, ὅτε δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐγκατέστη εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἀρχηγοῦ εἶπε πρὸς ἕνα τῶν στρατηγῶν του. — Οὐδ' ἄνευ τινὸς λύπης ἀναγκάζω τὸν Χριστιανὸν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐν τῇ γῆρατι τῆς οἰκίας του.

Μετὰ δὲ τὴν ὑποχώρησιν ταύτην τὴν καὶ νίκης ἡρωϊκωτέραν, ὁ Ἀδαμονησιώτης ἐπεδιβάσθη πλοίου κατὰ τὴν τελευταίαν τὸν δεκεμβρίου νύκτα καὶ πορευθεὶς εἰς Κρήτην διῆλθεν ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χειμῶνος. Τετρακισχίλιοι Ῥόδιοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὅπως διαφύγῃσι τὴν τουρκικὴν δυναστείαν. Οἱ ἱππῶται μετήνεγκον εἰς Ἰταλίαν τὰ λείψανα τοῦ τάγματος αὐτῶν, καὶ ὁ πάπας ἔδωκεν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν τὸ Βίτερβον, ἔνθα διέμειναν μέχρι τοῦ 1530, ὅτε ὁ Κάρολος πέμπτος, θέλων νὰ προστατεύσῃ τὰ παράλια τῆς Σικελίας καὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ στόλου τὰς ἐπιδρομὰς, παρεχώρησε τὴν νῆσον Μελίτην εἰς τοὺς αἰώνιους τούτους καὶ ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν ἀπίστων.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

Τὸ ὄνομα τοῦ Ζωΐλου κατήντησε νὰ σημαίνει πάντα κριτικὸν ζηλότυπον καὶ φονερὸν. Ὁ Ζωΐλος ὁ τόσον διαβόητος καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, λυσσώδως κατεφέρθη κυρίως κατὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος, ὧν ἀπεκάλει ἑαυτὸν κακὸν δαίμονα. Ἐκάλουν αὐτὸν κύνα τῆς ῥητορικῆς. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ παρεφέρετο ἐκ τοῦ διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων μίσους του, ὥστε ἐθεωρεῖτο κοινῶς ὡς παράφρων μάλλον καὶ λυσσώδης ἢ ὡς φονερὸς καὶ ζηλότυπος. Ἐγεννήθη δὲ εἰς Ἀμφίπολιν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς μακεδονικῆς αὐτοκρατορίας. Ἦν ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνὸς, ὠχρὸς δὲ τὴν ὄψιν καὶ ζωηρὸς τὸ ἦθος. Τὸ ἱμάτιόν του ἐσύρετο ἐκ προσποιήτης ἀτημελείας καὶ πάντες οἱ τρόποι του ἦσαν ἐναντίοι τῶν παραδεδεγμένων κοινῶς. Ἐρωτηθεὶς ποτὲ διὰ τί ἐκακολόγει πάντας τοὺς ἀνθρώπους; Διότι, ἀπεκρίθη, δὲν δύναμαι νὰ τοὺς κακοποιήσω. Συνέγραψε κρίσεις περὶ Ὁμήρου καὶ εἰς τὸ σύγγραμμά του ἐπέγραψε τὸν τίτλον τοῦτον «Ζωΐλος ὁ τοῦ Ὁμήρου δαίμων κακὸς ταῦτα

τοῖς τῶν μύθων αὐτοῦ θαυμασταῖς.» Ἦσαν δὲ αἱ κρίσεις του, καθόσον ἐκτινων περισωθέντων τεμαχίων εἰκάζομεν, παιδαριώδεις καὶ μικρολόγοι. Τὸ ὄνομά του κατέστη μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Παρουσιασθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, κατεκρημνίσθη ἀπὸ τὰς σκυρονίδας πέτρας. Καὶ ὁ μὲν Σουΐδας λέγει ὅτι ἐφονεύθη ἐκεῖ ἄλλοι ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι, διασωθεὶς, κατέφυγεν εἰς Αἴγυπτον εἰς τὴν αὐλὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔνθα τὸν ὑπεδέχθησαν οὐχὶ πολὺ καλῶς. Ἡ κακία του τὸν κατέστησεν ἀποτρόπαιον πρὸς πάντας. Διό, κεκαλυμμένος ὑπὸ αἰσχύνης καὶ ἀτιμίας ἔφυγεν ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Σμύρνην, ἥτις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐγέννησε τὸν βασιλέα τῶν ποιητῶν καὶ ἀπέδιδεν αὐτῷ θείας τιμὰς. Παραφερόμενος ὑπὸ τῆς μανίας του, ὁ Ζωΐλος ἐξύβρισε δημοσίᾳ καὶ τὸν ποιητὴν καὶ τοὺς θαυμαστάς του, κατεπάτησε καὶ ἔσχισε τὰ ποιήματά του, συνέτριψε τοὺς ἀνδριάντας αὐτοῦ, ἐσκόρπισε τὰς εἰκόνας του, ἐπροπηλάκισε τοὺς ἱερεῖς του καὶ ἀνέτρεψε τοὺς βωμοὺς του. Ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τούτοις οἱ ἄρχοντες τῆς Σμύρνης κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Ἐν γένει δὲ ἐξ ὅλης τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ προκύπτει περισσότερα παραφορὰ ἢ κακία.

Ὁ Κικέρων ἐπεκαλεῖτο μάρτυρα εἰς τινὰ δίκην τὸν Π. Κότταν, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦν εἰς τῶν δεινотέρων νομοδιδασκάλων, καίτοι ἀληθῶς ἦν ἀμαθέστατος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Κόττας οὗτος ἤρνετο νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ πελάτου τοῦ ῥήτορος, λέγων ὅτι δὲν ἤξευρε περὶ τίνος τὸν ἐρωτῶσι. — Μήπως νομίζεις ὅτι σὲ ζητοῦν τὴν λύσιν νομικοῦ τίνος ζητήματος; τῷ εἶπεν ὁ Κικέρων.

Κωφὸς τις ἠσχύνετο ἐκ ματαιότητος νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πάθος του. Ἡμέραν τινὰ φίλος τούτις ἀπαντᾷ αὐτὸν καθ' ὁδὸν κατερχόμενον καὶ βαδίζοντα κατὰ τὴν ἀριστερὰν τῆς πλατείας ὁδοῦ πλευρὰν, ἐνῷ αὐτὸς ἠκολούθει τὴν δεξιάν. Ὁ φίλος λοιπὸν θέλων νὰ γελάσῃ, ἅμα ἐπλησίασεν ὀλίγον, κάμνει πρὸς αὐτὸν νεῦμα καὶ ἔπειτα θέτων τὰς χεῖρας ἐφ' ἐκατέρων τῶν παρειῶν, ἀνοίγει δις ἢ τρίς ὅσον περισσότερο ἡδυνήθη τὸ στόμα, ὥστε νὰ φανῇ ὅτι ἐφώναζε διὰ πάσης δυνάμεως, ἐνῷ οὔτε ψιθυρισμὸν ἐξέβαλε Πλήρης ὀργῆς καὶ αἰσχύνης τρέχει πάραυτα πρὸς αὐτὸν ὁ κωφὸς καὶ τὸν λέγει — Τί διάβολο στριγκλίζεις οὕτω; μήπως νομίζεις ὅτι δὲν σὲ ἀκούουν;

Ὁ περιώνυμος θαλασσοπόρος Φραγκλῖνος νύχαριστεῖτο ἐπαναλαμβάνων τὴν παρατήρησιν τὴν ὁποῖαν ὁ ἄγγλος αἰθίοψ του ἔκαμε πρὸς αὐτὸν ὅτε κατ' αἰτησίν του τῷ ἐξήγησεν ὁ Φραγκλῖνος, ἐνῷ εὕρισκοντο εἰς Λονδίνον, τί ἐσημαίνειν εὐγενὴς ἢ τζεντιλμάνος. Αὐθέντα, ἔλεγεν ὁ Ἀφρικανὸς, τὰ πάντα ἐργάζονται εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐργάζεσθαι τὸ ὕδωρ, ἐργάζεται ὁ ἄνεμος, ἐργάζεται ὁ αἰ-

μὸς, ἐργάζεται τὸ πῦρ, ἐργάζονται οἱ κύνες, ἐργάζεται ὁ βοῦς, ἐργάζεται ὁ ἵππος, τὰ πάντα ἐργάζονται ἐκαιρουμένου τοῦ χοίρου. Τρώγει αὐτὸς, πίνει, κοιμᾶται καὶ τίποτε δὲν κάμνει. Ὁ χοῖρος λοιπὸν εἶναι ὁ τζεντιλμάνος τῆς Ἀγγλίας.

Ὀρτένσιος, ὁ ῥωμαῖος ῥήτωρ ἀναδεχθεὶς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Βέρρου, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ σφίγγα χρυσὴν καὶ θαυμαστὴν τὴν κατασκευὴν. Ἡμέραν λοιπὸν τινὰ, ἀγορεύοντος κατὰ τοῦ Κικέρωνος, τοῦ κατηγοροῦ τοῦ πελάτου αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος πρὸς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐνδοῖ τὴν κατηγορίαν καὶ ὅτι ὁ λόγος ἦτον αἰνιγματώδης. « Καὶ αἰνιγματωδέστερον ἂν ὠμίλουν, εἶπεν ὁ Κικέρων, πάλιν δὲν σοὶ ἦτο δύσκολον νὰ με ἐννοήσης διότι κατέχεις τὴν τὴν σφίγγα.

Κλέπτης τις, συλληφθεὶς ἐκ' αὐτοφώρῳ κλέπτων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ κακουργιοδικείου τῶν Παρισίων τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἐκρατήθη καὶ ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ συνεδριάζοντος δικαστηρίου ὅπως πάραυτα δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ. Ὁ κατηγορούμενος λοιπὸν ἐζήτησε συνήγορον καὶ ὁ πρόεδρος διώρισεν αὐτῷ αὐτεπαγγέλτως ἓνα τῶν ἀρχαιοτέρων δικηγόρων, εἰς ὃν τῷ ἐπετράπη νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τοῦ ἀποσυρθεὶς εἰς παρακείμενόν τι δωμάτιον. — Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν δικηγόρον ὁ κλέπτης ἅμα ἔμειναν μόνοι, ἂν θέλῃς, δύναμαι νὰ σωθῶ· οὐδεὶς μὲ φυλάττει, ἰδοὺ δὲ μικρά τις θύρα δι' ἧς δύναμαι νὰ φύγω. — Οὐδόλως σὲ ἐμποδίζω, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος· εἶμαι μάλιστα τῆς γνώμης ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνῃς οὐδὲ στιγμὴν. » Ἀμέσως δὲ ὁ κλέπτης γίνεταί ἄφαντος, ὁ δὲ δικηγόρος ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του. Τὸν ἐρωτοῦν τί ἔγεινεν ὁ κατηγορούμενος καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ ἐν τῷ τῶν νόμων. — Δὲν ἤμην φύλαξ αὐτοῦ, λέγει, ἀπ' ἐναντίας τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ φύγῃ. Τὸ δικαστήριον μὲ διώρισε νὰ τὸν συμβουλεύσω καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τῷ δώσω συμβουλὴν σωτηριωδέστεραν ταύτης.

Ἡγεμὼν τις περιεέλα ἡμέραν τινὰ ἓνα τῶν αὐλικῶν του, ὅστις εἶχε πολλάκις χρηματίσει πρὸς αὐτοῦ καὶ τῷ ἔλεγεν ὅτι ὠμοιάζε βρῦν.

— Δὲν ἤξεύρω τί ὠμοιάζω, ἀπεκρίθη ὁ αὐλικός, ἀλλὰ πολλάκις ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀντιπροσωπεύω.

Ἄλλος τις αὐλικὸς ἔχων διενέξεις πρὸς τινὰ στρατηγὸν, μεταξὺ ἄλλων ζωηρῶν λόγων τῷ εἶπεν. — Ἄν καὶ δὲν εἶμαι στρατηγός, εἶμαι ὅμως ἀπὸ τὸ ξύλον ἀπὸ τὸ ὅποιον κατασκευάζονται οἱ τοιοῦτοι. — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός, ἐάν γίνωνται ἀπὸ ξύλον.

Ἡγεμονίσκος τις Ἰταλὸς διέταξε ξένον τινὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κράτους τοῦ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥ-

ρῶν. — Μεγάλως εὐγνωμονῶ πρὸς τὴν ὑψηλότητά του, ἀπεκρίθη ὁ ξένος πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ πρίγκηπος, διότι μοὶ δίδει τόσον μακρὰν προθεσίαν, ἐνῷ τρία τέταρτα μόνον τῆς ὥρας μὲ ἀρκούσιν ὅπως ἐξέλθω τοῦ κράτους.

Εἰς πρωτεύουσάν τινα χωρικός τις ἔδερε τὸν ὄνον του. Δύο εὐγενεῖς αὐλικοὶ διερχόμενοι τῷ λέγουν. — Αἱ! φίλε μου, δὲν ἔχεις συνειδήσιν; διὰ τὴν κακομεταχειρίζεσαι οὕτω αὐτὸ τὸ ἄθλιον ζῷον; Τότε ὁ χωρικός, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν. — Συγγνώμην, εἶπε, κύριε ὄνε μου· δὲν ἤξευρα ὅτι εἶχετε προστάτας εἰς τὴν αὐλήν.

Ἐμπορὸς τις πλούσιος, μὴ ἔχων εἰμὴ ἓνα υἱόν, ἔγραφε τὴν διαθήκην του ἀποθνήσκων, δι' ἧς ἀφῆκεν ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἀναδαινούσῃν εἰς τριακοσίας περίπου χιλιάδας δραχμῶν, εἰς ἱερεῖς τινὰς τοῦ; ὁποίους ἄφινεν ἐλευθέρους νὰ δώσωσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ οἴου δὴποτε ποσὸν ἤθελον. Ὁ ἔμπορος ἀποθνήσκει καὶ οἱ φλᾶροι σφετερίζονται ἀμέσως ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα χωρὶς νὰ θέλουν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν υἱὸν σχεδὸν τίποτε. Οὗτος παραπονεῖται καὶ ἐνάγει αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅστις, ἀναγνώσας τὴν διαθήκην, ἐρωτᾷ τοὺς φλᾶρους τί παραχωροῦσιν εἰς τὸν υἱόν. — Χιλίας δραχμὰς, ἀποκρίνονται αὐτοί. — Θέλετε λοιπὸν νὰ ἔχετε ὅλα τὰ ἄλλα; — Ναί, ὑψηλότατε· ζητοῦμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης. — Δικαιότατον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεύς· ἀλλὰ τὴν ἐννοεῖτε κακῶς τὴν διαθήκην αὐτήν. Λέγει ὅτι ὁ υἱὸς θὰ λάβῃ ὅ, τι θέλετε· ἡ κληρονομία εἶναι τριακοσίων χιλιάδων καὶ σεῖς δίδετε χιλίας δραχμὰς εἰς τὸν κληρονόμον, δηλαδὴ θέλετε τὰς διακοσίας ἐννεήκοντα ἐννέα χιλιάδας. Λοιπὸν, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διαθήκης, τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν υἱόν, καὶ σὰς διατάττω νὰ τῷ τὰς ἀποδώσητε, σεῖς δὲ θέλετε λῆβει τὰς χιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας δὲν θέλετε. — Εἶπε καὶ ἐγένετο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἀνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, συνέχεια. — Φυσικὴ ἱστορία, ἡ τελευταία ἐνθύμησις, ἱστορία θαλασσίας. — Περί Ἀσδρουβῶν. — Περί ἐπιρροῆς τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ πλούτου. — Ποίησις. — Βιογραφία. — Σέρβας. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφία. — Ὁ Πρ. Ὑδερ Ἀσσούρ. — Ἰερώνυμος Σέρβας. —

Παράρτημα. — Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης.